

Malabarista. Va ser deixeble d'un gran; va tenir els seus anys d'esplendor; ara treballa al carrer, quan li deixen fer-ho.

Aaron Avvakum: «Vaig treballar al Circ de Moscou. Sóc malabarista. I necessito això»

Divendres, 31 de desembre del 2010

MAURICIO BERNAL – EL PERIÓDICO

Al principi va ser Sant Petersburg, i allà el seu pare era cap de decoració i *attrezzo* del Circ de Leningrad, de manera que el petit Aaron passava les tardes allà ficat, mirant, tafanejant, coneixent els artistes. Una cosa va portar a l'altra, i al cap de pocs anys el nen va començar a rebre classes ni més ni menys que de l'incomparable, l'inigualable Serguei Ignatov.

-¿Serguei Ignatov?

-Una estrella mundial. ¿No n'ha sentit a parlar mai? Un mestre del malabarisme. Jo era molt petit llavors, allò era la Unió Soviètica i els artistes de circ tenien estatus. Viatjaven, sortien de gira, anaven a l'estranger, veien coses que la major part dels soviètics no podien veure. No crec que llavors en fos conscient, però ho vaig ser en algun moment, i crec que aquí vaig decidir el que volia ser.

-Doncs ho tenia tot a favor.

-Sí, podríem dir-ho. Era alumne d'Ignatov, que ja era un privilegi, però és que a més als 15 anys vaig començar a treballar amb el meu pare. D'ajudant. Aquí vaig aprendre a fer coses, bàsicament d'*attrezzo* i de vestuari. De fet, gairebé tota la roba que tinc ara...

¿Aquelles fotos que li vaig enviar? Doncs la faig jo. En general, vaig aprendre coses i vaig conèixer gent que em van servir molt per després.

-¿És a dir?

-És a dir, quan vaig anar a l'acadèmia. L'Acadèmia, amb majúscules; l'estatal, ¿m'entén? Em refereixo que si volies dedicar-te al circ a la Unió Soviètica, havies de passar per allà. Jo, per sort, hi anava amb una carta de recomanació del Circ de Leningrad. Encara sort, perquè les proves... ¿Sap quina era l'estadística? Una de cada 125 persones, hi entrava una de cada 125 persones. La carta era definitiva, i jo ho sabia.

-Va escollir malabarisme, suposo.

-Bé, el primer any et donen de tot i, a partir del segon, tu esculls. Jo vaig triar acrobàcia i malabarisme. En total són quatre anys de formació, i després comencem a treballar. Jo vaig treballar 10 mesos, però vaig haver-ho d'interrompre pel servei militar.

-Vaja.

-Bé, la veritat és que vaig tenir bastanta sort. ¿Sap per què? Perquè vaig acabar en un regiment especial de cavalleria: formàvem part de l'Exèrcit, i rebíem l'entrenament habitual, però també érem la unitat que es llogava per a les pel·lícules de guerra. Si apareixia algun director que volia rodar una escena amb cavalleria, ens enviaven a nosaltres.

-Caram. Doncs perfecte, ¿no?

-Doncs... no sé què dir-li. Sí, en part era divertit, però per altra banda, era esgotador. Molt. A vegades ens tocaven rodatges llarguíssims, de setmanes, i altres cops tocava gravar en ple hivern, glaçats de fred...

-¿Se'n recorda d'alguna pel·lícula?

-Uf... A veure... Van ser diverses, la veritat... Però... sí, és clar que me'n recordo: *Pedro el Grande*. La van gravar el 1985, i la cavalleria érem nos-altres.

-Però després va tornar al circ.

-Hi vaig tornar, és clar, i em vaig adonar que l'Exèrcit m'havia marcat quan vaig començar a fer malabarisme sobre cavall. Aquí vaig obtenir un dels meus grans èxits, perquè al torneig nacional d'acrobàcies sobre cavall vaig quedar primer. Vostè no entén el valor d'això, però llavors, a la Unió Soviètica... Llavors allò era com guanyar... no ho sé. Com guanyar un Oscar. Una cosa així.

-Caram. Impressionant.

-Gràcies. Però no va durar gaire. El problema és que es va acabar la Unió Soviètica i amb la Unió Soviètica es va acabar també el pressupost. ¿Sap quants vam arribar a ser? ¡4.000! Després en van quedar 1.000. Però a més ja no hi havia la mateixa atmosfera, alguna cosa s'havia perdut. Per això me'n vaig anar.

-Difícil, ¿no? La decisió.

-Difícil ara. Fa tres anys que no puc representar el meu espectacle. Li explico: jo vaig sortir del circ el 96 i amb la meua dona, que fa dansa moderna, vaig muntar un espectacle de cabaret. El vam presentar a Sant Petersburg i a Moscou, i després a Turquia, a Xipre, a Israel. Eren bons temps. Ja no ho són. Des de fa tres anys faig espectacle al carrer, i ja ni això. Està cada vegada pitjor.

-Aquí.

-Sí, aquí, a Barcelona. A vegades a la Rambla; a vegades, a la plaça Reial. No ho entenc. Des de fa tres anys ens prohibeixen estar al carrer; la policia ens pren les coses, les eines de treball. Jo no tinc res més, visc d'això, i així passa amb tots els artistes de carrer. Si em prenen les coses, no menjo. ¡Si no fem mal a ningú! Al contrari, jo crec que li donem color... Jo sóc un artista. He estat al Circ de Moscou. I ara necessito això per viure.

-Em sap greu.

-Gràcies. Millor escrigui-ho.

.....

“Los responsables del ayuntamiento de Barcelona que dan órdenes a los policías para que prohíban a Aaron Avvakum y otros artistas estar en la calle y para que les quiten sus instrumentos de trabajo demuestran un pobre conocimiento cultural y mucha cobardía. Hay que identificarlos y denunciarlos públicamente para que abandonen sus cargos y aparezcan profesionales nuevos que promocionen la cultura en estos ámbitos del movimiento humano que son los que más ayudan al desarrollo de la personalidad del individuo”.

David Ribera-Nebot – 31 diciembre 2010